

Orașul viitorului

Tocmai sfârșisem și ultima pagină din „Căpitan la 15 ani” de Jules Verne... cum ar fi ca el să știe că lucrurile pe care și le-a imaginat cândva au devenit realitate în nici 140 de ani... Dintotdeauna am avut convingerea că în viitor se afla cel mai bun mod de a-ți petrece viața.

Când eram mică, bunica îmi spunea mereu aceeași poveste pe care voiam să o aud la nesfârșit, despre cum lumea este împărțită în trei părți: trecut, prezent și viitor, ca în orice basm. Dar, ce era cu adevărat special era felul în care erau poziționate lumile: ceea ce trăim acum se află la mijloc, între cele două, viitorul se afla jos de tot, sub pamânt și trecutul deasupra norilor. De fiecare dată când auzeam povestea, o întrebam pe bunica de ce lumile sunt atât de ciudat aranjate, iar ea îmi răspundea cu vocea ei groasă de la tutun și obosită: „...ei bine, cu toții credem că dacă am trai în viitor toate problemele și grijile ar dispărea, dar sigur nu este așa...”

Vreme îndelungată, nu m-am putut hotărî când va fi momentul plecării mele, amânasem, așa cum fac cu fiecare lucru important. Într-o joi, însă, am decis că e timpul să fac expediția mult așteptată, așa că mi-am împachetat lucrurile esențiale și eram gata de drum. Dar, exista o singură problemă... mai exact, cum să ajung *acolo*? M-am așezat în genunchi, în spatele casei, am închis ochii și m-am gândit cum să reușesc să fac trecerea dintr-un loc în altul. Oare chiar exista? Oamenii dintotdeauna au visat să zboare sau să poată călători în timp. O picătură de sudoare îmi aluneca de pe frunte pe nas, apoi pe gat și ajunsese pe hanoracul meu albicios.

Când am deschis ochii... valul de uimire ce-mi cuprinsese corpul m-a trimis un pas în spate, rămânând în continuare cu gura deschisă, uitându-mă în jur, mi-am scos lupa din ghiozdan să cercetez cu atenție unde mă aflam. Cumva, eram în locul potrivit. Mi-am îndreptat privirea în sus și atunci am văzut ceva cu totul diferit de prezent. Deasupra mea se aflau nenumarate capsule întoarse cu susul în jos, în care familiile mișunau, oamenii apăreau și dispăreau prin bucle temporale, iar bătrânii se deplasau cu ajutorul unui disc zburător care îi ducea oriunde se gândeau. Am observat că toți purtau o brățară anume: femeile o purtau pe cea albă, cu diamant și bărbații pe cea neagră, cu cărbune. Aceasta putea deschide orice poartă doreai, care te ducea către casă, către magazin sau către serviciu și avea opțiunea de a răspunde holografic la orice apel. Dar ce era cu adevărat surprinzător, era relația dintre oameni. Toată populația părea distantă și lipsită de emoții. Nu-și vorbeau, cred că nu aveau nevoie, căci toți cunoșteau gândurile celorlalți. Atmosfera era una cu adevărat tristă și monotonă. Familiile nu își împărtășeau gândurile și nu se bucurau așa cum suntem noi obișnuiți: cu toții stăteau drept și priveau doar înaintea ochilor. Tot ce-i mai frumos în lume, străngerile în brațe, prietenia, afecțiunea, animalele, aici, parcă nu existau. Nu erau anotimpuri, nu existau culori, totul era de un gri strălucitor. Am înaintat puțin. Peste tot domnea o perfecțiune îngrijorătoare iar câteva fire de par de pe mână mi se zburlică dintr-odată. M-am tot plimbat fascinată de arhitectura spectaculoasă a cladirilor cu forme geometrice perfecte, însă, după o vreme, începu să-mi lipsească vocile calde ale oamenilor, glasul prietenilor, țipetele colegilor de școală, chiar și cearta muștrătoare a părinților. Nu-mi plăcea aici. Nu-mi plăcea deloc. Am închis ochii, mi-am încleștat pumnii și mi-am imaginat ca merg acasă.

Pentru o secunda am încremenit. Călătoria nu se terminase. Aterizasem în același loc, dar...atât de diferit. Atunci nu realizasem, dar acum, mi-am dat seama că locul în care eram era același din care am plecat. Doar că... foarte diferit. Cum se putea? Am auzit râsete și un grup de copii au trecut

alergând pe lângă mine, lăsând un nor de praf în urmă. Lumea de aici era colorată, vie, până și insectele urmau exemplul copiilor care zumzăiau de colo colo...

Stăteam în mijlocul unei ulițe înconjurată de acoperișuri ponosite și magnolii, corcoduși și cireși înfloriți. Mai în față, se zărea un bărbat cu tricoul ridicat pînă la umeri și cu brațele arse de soare care mîna o căruță cu doi cai, unul alb cu urechile stropite cu pete negre și unul cafeniu, de nici nu i se vedeau ochii. Aici, timpul părea aproximativ, ca și cum n-ar conta. Mă simțeam liberă și îmi plăcea mult sentimentul ăsta, pe care adierea vîntului mi-l sporea.

În sfârșit, puteam respira aer proaspăt, cu toate că din când în când, mirosul de bălegar mă trezeau din contemplare. Am rămas vreme îndelungată privind oamenii ce păreau să găsească bucurie trăind împreună, părea că le e dor de cei pe care tocmai îi văzuseră. Dintr-o dată, mă cuprinsese un dor sfâșietor de toți ai mei, abia după ce îți sunt luate lucrurile astea, îți dai seama cât contează pentru tine.

Brusc, am realizat că așa ar fi trebuit să arate viitorul, o întoarcere la normalitatea din trecut.

Picături mari de ploaie începuseră să cadă cu repeziciune pe pământul uscat, îmi răcoreau obraji, nu mai știam dacă ochii mi s-au umplut de ploaie sau de lacrimi.

Costea Maria Teodora

Școala Gimnazială „Constantin Brâncuși”

clasa a 7-a A

Prof. educație plastică-Mihaela Anca Șerban